

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΥΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στά δάση της κεντρικής Χιλής ζή ένα από τὰ παραδοξότερα πουλιά της ύφης.

Οί ιθαγενείς Έρυθρόδερμοι τὸ ὀνομάζουν «Γκάϊδ - Γκάϊδ», καί με τὸ ἴδιο ὄνομα τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ μέγας φυσιολόγος Δαρβίνος. Εἶνε μικροῦ μεγέθους, παρόμοιο με ὄρτυκι, ἀλλὰ τὸ στήθος του εἶνε στολισμένο με κατακόκκινα φτερά.

Τὸ «Γκάϊδ - Γκάϊδ» δὲν κελαδεῖ, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς... γαυγίζει! Ὄταν δὲ εἶνε χαρούμενο, ἰδίως ὅταν ἀπολαμβάνη τὴν λιακάδα — ὕστερα ἀπὸ βροχή — τὰ γαυγίσματά του εἶνε τόσο δυνατά, ὥστε ὀλόκληρο τὸ δάσος ἀναστατώνεται!

Ἀρπακτικά πουλιά — κόνδορες, γεράκια κλπ. — δὲν τολμοῦν νὰ τὸ πλησιάσουν, ὅσο γαυγίζει. Ὄταν ὁμως σιωπήσῃ, κί ἀρχίση νὰ ψάχνη ξένοιαστο γιὰ τὴν τροφή του, τότε γίνεται εὐκολη λεία τῶν ἐχθρῶν του.

Ὁ «Διόδων ὁ ἐστιγματισμένος» εἶνε ἓνα μικρὸ ψαράκι, μικροῦς μιάμισης σπιθαμῆς περίπου. Εἶνε ὁμως τόσο τρομερό, ὥστε μπορεῖ κ' ἐξοντώνει φάλαινες, καρχαρίας κί ἄλλα θαλάσσια τέρατα με εὐκολία ἀπίστευτη!

Ἴδου με τί τρόπο: Τὸ ψαράκι αὐτό, μπορεῖ καί κουλουριάζει σφαιρικά τὸ κορμί του σάν νὰ εἶνε «σκαντζόχοιρος». Τότε, τὰ σκληρότατα ἀγκάθια πού γεμίζουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κορμιοῦ του, ἐξέχουν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Μόλις λοιπὸν τὸ καταπιῇ μιά φάλαινα — παραδειγματος χάριν — ὁ Διόδων συσφαιρώνεται μέσα στὸ στομάχι της. Τὰ ἀγκάθια του τρυποῦν τὰ τοιχώματα τοῦ στομαχιοῦ, τὸ ἐμποδίζουν νὰ συστέλλεται καί νὰ διαστέλλεται κ' εἶτσι ὁ Διόδων ἀποφεύγει τὸν κίνδυνο νά... χωνευθῇ!

Ἐντομεταξὺ ὁμως, με τὸ κοφτερά του δόντια ἀνοίγει διέξοδο στὰ πλευρά τοῦ φοβεροῦ κήτους, τρώγοντας τὶς σάρκες του. Τὸ κήτος ἀγωνιᾷ, πονάει φριχτά, λυσομοιναεῖ!

Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ κάνη κατὰ τοῦ ἀυράτου ἐχθροῦ, ὁ ὀποῖος — χωμένος σάν μικρόβιο μέσα στὶς σάρκες — σκάθει τὸ κορμί τοῦ κήτους σάν σκαπανεύς με τὸ τσαπί;

Ἔτσι, ὁ Διόδων ἀνοίγοντας τὴν περιεργὴ ὑπόνομό του στὸ φτωχὸ κήτος ἔχει... ψοφήσει ἤδη ἀπ' τὴ φρικιαστικὴ πληγὴ του!

καί γιὰ ὅλα προνοεῖ.

ΤΣΙΦΗΣ. Αὐτὸς ὅλα τὰ βλέπει, μὰ ἐμεῖς δὲν τὸν βλέπουμε... Παράξενο μοῦ φαίνεται... Νά, μιλάει ὁ κόσμος καί γιὰ τὸ βασίλη, μὰ αὐτὸν τὸν εἶδα, τὸν ἀντίκρυσά μέσα στὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ «αὐτοκίνητο»...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τ δικό σου τὸ αὐτοκίνητο;

ΤΣΙΦΗΣ. Ναι, σὴν τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, γαντζώθηκα πίσω ἀπὸ κάποιον αὐτοκίνητο καί πήγα καί ἐπισήμως νὰ δῶ τὸν βασιληά. Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴ βλέπουμε καί τὸ Θεό;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Γιατί ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ ψηλά. Πῶς νὰ τὸν δοῦμε;

ΤΣΙΦΗΣ. Καί γιὰ νὰ δὲν κατεβαίνει καμμιά φορὰ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Κατεβαίνει πολλές φορές... μὰ μὴν περιμένεις νὰ τὸν δῆς με κρέατα καί κόκκαλα... Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος, εἶνε πνεῦμα, καθὼς λέει καί ἡ θρησκεία... νά, πῶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω; Εἶνε ἓνας ἀέρας... Ἐ, λοιπὸν, ἐμεῖς οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, νοιώθουμε καμμιά φορὰ αὐτὸν τὸν ἀέρα, νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ οὐράνια καί νὰ μᾶς δροσιζῇ, νὰ μᾶς ἀνακουφίση... Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, σήμερα κοντά σου, τὸν ἔνοιωσα αὐτὸν τὸν ἀέρα, κατάλαβα τὸ Θεὸ κοντά μου.

ΤΣΙΦΗΣ. Θέλεις δηλαδὴ νὰ πῆς πῶς ἐγὼ ὁ ἀγράμματος, τὸ ἀπελέκητο ξύλο, σοῦ φανέρωσα τὸ Θεό;... Μὰ ἀφοῦ δὲν ἤξερα ἰ πρᾶμα εἶνε καί ρωτοῦσα ἐσένα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Δὲν ἔχει νὰ κάνη... Ὁ Θεὸς ἦταν μέσα σὴν καρδιά σου... Μοῦ ἀνοίξες τὴν καρδιά σου καί τότε... εἶδα τὸ Θεό!...

Π. ΧΟΡΝ

σω κανένα ξεροκόμματο, λίγο τυρί... Τότε με χαϊδεύει κιόλας... Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὰ χάδια της μοῦ κάνουν πιὸ κακὸ κί ἀπὸ τὸ ξύλο.

ΤΣΙΦΗΣ. Καλά, καί πῶς τὰ θρῖσκες τὰ λεφτά;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τὰ ζητάω ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους... Καμμιά φορὰ καί ἀπὸ τοὺς κακοὺς... πού δὲ μοῦ δίνουνε καί με θρίζουνε... (Μιμεῖται). «Δὲν ντρέπεται ἡ μάνα σου νὰ σ' ἀφήνη τέτοιες ὄρες στοὺς δρόμους; Ποιὸς ξέρει τί θὰ κατανήσης;» Ἴσως ἔχουνε δίκιο, μὰ γιὰ νὰ δὲν συλλογίζονται λιγάκι, πῶς ἂν εἶχα μάνα... (πάει νὰ κλάψη).

ΤΣΙΦΗΣ. Ζητιανεύεις λοιπὸν;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τί νὰ κάνω, ἀφοῦ με φοβερίζουν με τὸ ξύλο;

ΤΣΙΦΗΣ. Κάποιος ἔμπορας μοῦ εἶπε νὰ μοῦ κάνη μιά μούστρα νὰ πουλάω κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν, καρφίτσες, ἀραπάκια... κί ἀπάνω σὴν εἴσπραξι νὰ μοῦ δίνη καί μένα πσοστά... μὰ ἐγὼ ἔχω ἀνοιχτὴ σὲ ἄλλες δουλειές... πουλάω ἐφημερίδες, πασατέμπο, γυαλιζῶ παπούτσια... κ' ἔτσι δὲ μοῦ περισσεύει καιρὸς... Θέλεις νὰ πῶ γιὰ σένα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ἴσως ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔστειλε σήμερα, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ντρέπουμε νὰ ζητιανεύω.

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ τὰ χρήματα πού θὰ κερδίξης ἀπὸ τὸ ἐμπόριο νὰ μὴ στὰ παίρνη ἡ μητριὰ σου.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τότε πῶς θὰ γίνη;

ΤΣΙΦΗΣ. Νὰ φύγης ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τὸ σκάσης... Δὲ θέλεις;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Θέλω γιὰ νὰ γλυτώσω κί ἀπὸ τὸ ξύλο... Μὰ πού θὰ κοιμᾶμαι;

ΤΣΙΦΗΣ. Θὰ πιάσουμε μαζὺ ἓνα δωμάτιο... κ' ἔτσι δὲ θὰ κρυώνω κ' ἐγὼ τὸ χειμῶνα...

καί τὸ καλοκαίρι δὲ θὰ με ξυπνᾶνε οἱ πολισῶνοι στὸν πιὸ γλυκὸ μου ὕπνο... (Μιμεῖται).

ΤΣΙΦΗΣ. Σὴκω ἀπ' τὸ παγκάκι νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς σπῆτι σου!... Πού νὰ κάθῃσαι;

ΤΟΥΣ ἔδειξα καί γὼ ἓνα σπῆτι θεόρατο πού θρῖσκόταν ἐκεῖ κοντὰ καί τοὺς λέω:

Ἐδῶ κάθουμαι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μπῶ μέσα, γιὰ νὰ ξέχασα τὸ κλειδὶ στὰ ἄλλα μου τὰ ρούχα...

(Γελάει) χὰ! χὰ! λές πῶς ἔχω καί ἄλλα ἀπὸ τοῦτα τὰ κουρέλλια πού φοράω... Θέλεις λοιπὸν νὰ κάνουμε μαζὺ παρέα, νὰ γίνουμε συντρόφοι;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Θέλω, μὰ ἂν με ἀνακαλύψη ἡ μητριὰ μου;

ΤΣΙΦΗΣ. Ἐννοια σου καί ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Μὴ φοβᾶσαι καθόλου, ἄμα εἶσαι κοντά μου, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ πειράξη... Ἄς κοτήση νὰ σηκώση χέρι ἀπάνω σου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Φαίνεσαι καλὸ παιδί... Ἀπὸ καιρὸ σάν κάτι νὰ μοῦλεγε μέσα μου πῶς θὰ σὲ θρῶ... Σάν κάτι νὰ ἀναζητοῦσα... καί ὁ καλὸς ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε κοντά μου καί σ' ἔκανε ν' ἀναμωθοῦμε...

ΤΣΙΦΗΣ. Κ' ἐγὼ γύρευα κάποιον πού νὰ ξέρη γράμματα, γιὰ νὰ με συντροφέη σὶς δουλειές μου... Βλέπεις ἐμένα κόβει τὸ κεφάλι μου, ἔχω πολλὰ σχέδια στὸν νοῦ μου, μὰ πῶς νὰ τὰ θάλω σ' ἐνέργεια χωρὶς γράμματα... Τώρα θρῖκα ἐσένα καί ὅλα θὰ πᾶνε πρίμα... Δὲ θὰ περάση χρόνος καί θάχουμε ἀνοίξη τὸ λουστρατζιδικο... Τὰ χρήματα πού θὰ κερδίζουμε, δὲ θὰ τὰ ξοδεύουμε ὅλα, θὰ θάζουμε σὴν μπάντα, γιὰ νὰ μπορέσουμε μιά μέρα νὰ νοικιάσουμε τὸ μαγαζί... Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὲ ρωτᾶς ἂν εἶμαι εὐχαριστημένη; Κί' αὐτὰ ἀκόμα πού λές ἂν δὲν γίνουν, μοῦ φτάνει ἡ καλὴ διάθεσις, μοῦ εἶνε ἀρκετὸ πού θρῖκα ἓναν ἄνθρωπο νὰ μοῦ δώση χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσω.

ΤΣΙΦΗΣ. Τί σοῦδωσα; Δὲ σοῦδωσα τίποτα...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μοῦ ἔδωσες τὴν καλὴ σου καρδιά... Αὐτὸ ἀξίζει χιλιάδες, ἑκατομύρια... Τώρα νοιώθω πῶς ὑπάρχει Θεὸς, πού δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸ πλάσμα του νὰ χαθῇ... (Κάνει τὸν σταυρὸ της).

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ δὲ μοῦ λές, γιὰ νὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλᾶνε γιὰ τὸ Θεό;... Τὸν βλέπουνε; Κουβεντιάζουν καμμιά φορὰ μαζὺ του;

Ἦθελα πολλές φορές νὰ ρωτήσω, μὰ δὲν πήγα ἢ γλῶσσα μου... Πές μου, ἐσύ, πού ξέρεις γράμματα, σὰς εἶπαν τίποτε στὸ σκολειὸ γιὰ τὸ Θεό; Πῶς νὰ εἶνε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἶνε κάποιος πού ὅλα τὰ ξέρει, ὅλα τὰ βλέπει

— Μὰ δὲν μοῦ λές, γιὰ νὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλᾶνε γιὰ τὸ Θεό ;...